

Alweer een RvS-uitspraak: deels gewonnen; deels verloren

Op 14 oktober deed de Raad van State weer een uitspraak in een beroep van WBdP. Het betrof een Natuurbeschermingswetvergunning van provincie N.-Brabant aan een rundveehouderij in Someren. Ons beroep werd gegrond verklaard, maar op één punt kregen we helaas geen gelijk:

Herkansing mislukt

In ons nieuwsbericht van 10 augustus (drie RvS-uitspraken) schreven we eveneens dat we een beroep gewonnen hadden, maar dat we op een ander punt geen gelijk hadden gekregen. Ons inziens mocht de provincie bij de ingetrokken vergunning (saldering ten behoeve een ander, uitbreidend bedrijf) niet rekenen met hoge, niet meer toegestane emissiecijfers. Doordat er op die manier extra wordt gesaldeerd, krijgen de uitbreidende bedrijven ons inziens onterecht meer mogelijkheden om te groeien. Helaas verklaarde de RvS ons beroep op dat punt ongegrond.

Omdat we meerdere beroepen in deze kwestie hadden ingesteld (en toch al griffierecht hadden betaald), hebben we in de volgende zaak die behandeld werd ons best gedaan om de RvS toch nog te overtuigen. In de uitspraak van 10 augustus stelde de RvS dat het bedrijf met de verplichte toepassing van emissie-arme stalsystemen de emissie niet perse hoeft te verlagen. Het kan er ook voor kiezen om de emissie gelijk te houden, door (veel) meer dieren te houden. We kregen daarom geen gelijk in onze stelling dat de provincie de emissie van de ingetrokken vergunning te hoog berekend had. In de 'herkansing' betoogden wij op de zitting dat deze redenatie weliswaar opgaat voor een bedrijf dat een vergunning vraagt voor een uitbreiding, maar niet voor een bedrijf dat zijn vergunning al ingetrokken heeft. Die heeft die keuze niet meer. Ons inziens valt hier geen speld tussen te krijgen. Helaas: desondanks blijft de RvS in de nieuwe uitspraak van 14 oktober bij haar eerdere beslissing.

Beroep op ander punt gegrond: de depositie mag nergens in de Peel toenemen

Gelukkig wonnen we het beroep toch. De vergunning is vernietigd. De provincie zal een nieuw besluit moeten nemen. Het betreft het volgende: bij het bedrijf waaraan de vergunning werd verleend, nam de emissie en dus de depositie van stikstof op de Peel toe. De provincie stelde dat voor deze toename was gecompenseerd doordat er elders een vergunning was ingetrokken. Per saldo zou de depositie in de Groote Peel niet toenemen. De provincie had zeven punten in de Peel genomen waarop volgens haar berekeningen de depositie per saldo afnam. Wij stelden echter dat de depositie ten onrechte op een belangrijk punt niet berekend was. Volgens ons nam de depositie niet overal in de Peel per saldo af. Hierin gaf de RvS ons gelijk. In de uitspraak staat: *'Uit de berekening die de Werkgroep heeft overgelegd blijkt dat op één locatie, die niet was betrokken in de passende beoordeling, per saldo een toename plaatsvindt van stikstofdepositie. Hieruit volgt dat niet is verzekerd dat de natuurlijke kenmerken van het gebied niet zullen worden aangetast.'*

We vonden het wel een beetje vreemd dat we op de zitting ons best moesten doen om de RvS hiervan te overtuigen. Voor zover wij wisten waren er al eerder uitspraken waarbij gesteld is dat de depositie bij salderingen nergens in het Natura2000-gebied mag toenemen. Maar goed: dat is dan in ieder geval weer bevestigd.

Gevolgen voor PAS?

Net als bij de uitspraak van 7-10 is het de vraag of deze uitspraak ook gevolgen zal hebben voor vergunningen die verleend worden in het kader van het Programma Aanpak Stikstof. Bij

PAS-vergunningen wordt met behulp van het rekenprogramma Aeries voor een depositietoename door de provincie gecompenseerd door een bepaalde hoeveelheid 'ontwikkelingsruimte' af te schrijven. Hoe dat precies gebeurt is -in tegenstelling tot de hierboven beschreven zaak van vóór het PAS- voor derden (ook voor deskundigen) niet inzichtelijk. Is het daarbij zeker dat de depositie op geen enkel punt van de beschermde habitats toeneemt??

Wim van Opbergen, Werkgroep Behoud de Peel